

PAMELA REDMOND SATRANOVÁ

Od zítřka budu

sexy

trčička

LITERÁRNÍ PŘEDLOHA
SERIÁLOVÉHO HITU
YOUNGER

PAMELA REDMOND SATRANOVÁ

Od zítřka budu sexy třicítka

PAMELA REDMOND SATRANOVÁ

Od zítřka budu
sexy
trčička

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Younger

Copyright © 2005 by Pamela Redmond Satran

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

Z anglického originálu Younger, vydaného v roce 2005, přeložila Šárka Hroudová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Eliška Tersago

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Jan Dvořák

Vydala Grada Publishing, a. s., v Praze roku 2015,
jako svou 5790. publikaci

Tisk CPI Moravia Books s. r. o.

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5409-3

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9707-6 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9708-3 (ve formátu EPUB)

MÉ DCEŘI RORY

KAPITOLA 1

Na trajekt jsem se málem nedostala.

Byla jsem vystrašená. A také nervózní. A překvapená tím, jak nejspíše jsem se cítila v davu mladých lidí, valícím se ke vstupu na loď, která měla namířeno do New Yorku.

A kdyby jen do New Yorku, nýbrž přímo do New York City, a navíc na silvestra. Při pouhém pomyslení na to, co mě čeká, se mi začaly potit ruce a třást nohy způsobem, jaký jsem naposledy zažila, když jsem vyjela na vrchol Empire State Building a odvážila se pohlédnout dolů. Jak trefně podotkla má dcera Diana, až jsem si z toho cvrnkla do kalhotek.

Nejradši bych se obrátila a namířila si to rovnou domů do svého bezpečného předměstského domku – *Silvestrovská zábava je stejně nejlepší v televizi* –, jenže jsem na sebe Maggie nemohla nechat čekat na ledovém mole někde uprostřed Manhattanu.

Maggie, moje dlouholetá a stále nejbližší kamarádka na mobily nevěří. Nevěří ani na počítače, auta nebo na trávení silvestra v New Jersey, a když už jsme u toho, nevěří na trávení času

v New Jersey vůbec. Maggie, která se svým ultrakatolickým rodičům v šestnácti přiznala, že je lesba, si na živobytí vydělává jako umělkyně a je přesvědčená, že jednoduchá cesta k dosažení čehokoli neexistuje. Náš noční dýchánek jsem zkrátka nemohla jen tak zrušit, takže mi nezbylo nic jiného, než se pomalu vřítit do potenciální záhuby.

Alespoň jsem byla první na řadě na další trajekt. Noc byla mrazivá, ale já se svého prvního místa ve frontě držela zuby nehty, takže se nikomu nepodařilo mě předběhnout. Vsadím se, že tihle vychcánkové, kteří se kolem mě v docích rádoby nenápadně ochomýтали, bývali určitě kdysi ve škole chroničtí předbíhači ve frontě na oběd.

A pak se najednou stalo něco zvláštního. Čím déle jsem tam stála a hlídala si to své místečko, tím víc se mi začínalo do města chtít – nejen kvůli Maggie, ale i kvůli sobě. Když jsem přes černou hladinu pohlédla na blikající světla Manhattanu, došlo mi, že měla Maggie pravdu a že je silvestrovský výlet do New Yorku přesně to, co potřebuju. Musíš trochu rozvířit stojaté vody, přesvědčovala mě. Udělat něco, co jsi nikdy předtím neudělala. Je snad možné, že právě díky tomu, že jsem vždy vše dělala jako podle šablony – opatrně a teoreticky bezpečně –, jsem přistála přesně uprostřed tohoto momentálního chaosu? Určitě to bylo kvůli tomu – a já byla tou první, která se chystala to změnit.

Takže když se konečně otevřela brána dalšího trajektu, bez přemýšlení jsem se do ní nahrnula. Měla jsem šanci vyběhnout jako první po schodech nahoru, setřást všechny, co se na mě zezadu tlačili, a dostat se po palubě až na příď, odkud budu moci pozorovat přibližující se New York. Cítila jsem, jak mi všichni funí na záda, ale ze dveří jsem vyběhla jako první, doběhla na příď,

pevně jsem sevřela kovové zábradlí a snažila se popadnout dech. Motor trajektu se probudil k životu, zaburácel, nad slaný opar přístavu se vznesl pach nafty, ale já jsem pořád vdechovala vzduch hluboko do plic, zatímco bafající trajekt vyplouval. Vážně jsem tady, pomyslela jsem si: živá a v pohybu, řítící se do noci, kdy se může stát úplně cokoli.

Teprve v tom momentě jsem si všimla, že jsem jediná, kdo stojí venku. Všichni ostatní se tlačili v zasklené kabině a jejich skupinový dech pomalu zamlžoval okna. Očividně jsem byla jediná, kdo se nebál trošky zimy, větru a ledové vodní tříště – dobře, hodně velké spršky vodní tříště –, zatímco loď uháněla jako mechanický býk vlnami. Ale stálo to za to, do temné vody pod sebou jsem nespadla, takže jsem mohla obdivovat neuvěřitelný pohled na zeleně zářící sochu Svobody a blikající světýlka mrakodrapů za ní.

Zrovna když jsem zábradlí sevřela ještě pevněji a zároveň si gratulovala k neobyčejné odvaze, začala loď zpomalovat, motory vyřadily rychlost a vypadalo to, že se uhnízdíme přímo uprostřed přístavu. Právě jsem začala uvažovat o tom, jestli se potápíme nebo zda se nás chystá zlotřilý kapitán prchající před zákonem unést zpět na širé moře, když loď začala couvat. Couvat a otáčet se. Cože, vrátíme se do New Jersey? Že by měl kapitán stejné obavy ze silvestrovské noci strávené na Manhattanu jako já?

Ale ne. Jakmile se loď otočila, začala se opět pohybovat směrem k městu. Tím pádem už jsem před sebou neměla dechberoucí pohled na Manhattan, ale velké hodiny, zpustlé doky v Hoboken a za nimi temné New Jersey. Zoufale jsem se ohlédla přes rameno na útulnou kabinu, která teď měla prvotřídní výhled na New York, ale byla tak přeplněná, že nepřipadalo v úvahu cpát se do-

vnitř. Tak jsem tam tvrdla úplně sama na mrazu a pozorovala New Jersey. Přesné přirovnání mého života.

O půl hodiny později už jsem kulhala ruku v ruce s Maggie ulicemi Soho a proklínala marnivost, která mě přiměla navléct si vysoké podpatky, a snila jsem o pohodlných šněrovacích botách, které na sobě měla Maggie. Prakticky obutá Maggie si to vedle mě štrádovala v úzkých džínách a obřím péřovém kabátě, který připomínal spíš spacák, a v ušance s kšiltem sklopené přes uši a sametovou mašličkou zavázanou pod bradou.

„Už tam budeme?“ zeptala jsem se jí, protože mi boty už úplně stihly zdevastovat nohy.

„Ale no tak,“ opáčila a zatáhla mě z přelidněného chodníku na západní Broadwayi do tmavé neobydlené postranní uličky. „Tudy to bude rychlejší.“

Zarazila jsem se a vyděšeně jsem pohlédla do opuštěné ulice. „Tady nás někdo znásilní.“

„Nebuď takový strašpytel,“ zasmála se Maggie a pošoupla mě dopředu.

Jí se to snadno řekne: Maggie se do Lower East Side přestěhovala už v osmnácti, když tu ještě Ratner servíroval palačinky a pod jejím schodištěm kempovali zevláci. Teď jí patřila celá budova, vrchní patro měla přestavěné na ateliér, kde bydlela a zároveň pracovala na svých plastikách – poskakujících a otáčejících se ženách z drátů a tylu v nadživotní velikosti. Všechny ty roky, kdy žila v New Yorku, Maggie zocelily, zatímco já byla pořád máma z předměstí, schovávající se pod křídly peněz svého manžela – nebo spíš peněz mého budoucího exmanžela.

Tlukot srdce se mi odrážel až v uších, když mě Maggie táhla tmavou uličkou. Zpomalily jsme jenom na chvíli, protože jsem

zpozorovala jediné rozsvícené světlo v celém bloku, které bylo z nějakého nepochopitelného důvodu růžové. Když jsme došly ke vchodu, odkud se světlo linulo, zjistily jsme proč: v okně zářil jasný neonový nápis, který hlásal *Madame Aurora*. Světlo navíc prosvítalo záclonkou s růžovými a oranžovými korálky visící za oknem. Za korálky bylo možné rozeznat siluetu postavy, kterou nemohl být nikdo jiný než Madame Aurora samotná. Na šedivých vlasech jí trochu nakřivo seděl zlatý turban a pokuřovala z cigarety, která jí sotva visela mezi rty. Najednou se podívala přímo směrem k nám a pokynula, abychom vešly dovnitř. Na okně byla nalepená cedulka psaná rukou „Novoroční přání, \$ 25“.

„Pojďme dovnitř,“ navrhla jsem Maggie. Vždycky jsem měla smůlu na jakákoli přání nebo předpovídání budoucnosti, takže kombinace obojího byla neodolatelná. Navíc jsem se nutně potřebovala dostat někam do tepla a sednout si, ať už to bylo kamkoli.

Maggie se na mě zašklebila stylem „ty ses asi naprosto zbláznila“.

„No tak,“ přemlouvala jsem ji, „bude to zábava.“

„Jíst báječnou večeři je zábava,“ odpověděla Maggie, „líbat někoho, po kom jedeš, je zábava. Utratit balík za nějakou pofidérní jasnovidku rozhodně zábava není.“

„Pojďme,“ přesvědčovala jsem ji, jako bych se jí chystala přečíst extrémně příznivý horoskop nebo ji vyzývala ke splnění přání u padající hvězdy. „Ty jsi ta, která mi neustále říká, abych víc riskovala.“

Maggie váhala akorát tak dlouho, abych se stačila definitivně rozhodnout a vkročit do dveří Madame Aurory, takže Maggie nezbylo nic jiného, než mě následovat.

Uvnitř bylo vedro a zakouřeno. Zamávala jsem si rukou před obličejem, abych tak Madame Auroře naznačila svůj ne-

souhlas s jejím počínáním, ale vypadalo to, že ji to pouze vyprovokovalo k potáhnutí ještě většího šluku z cigarety, čemuž následovalo vyfouknutí obláčku dýmu mířeného přímo mně do obličeje.

Pochybovačně jsem pohlédla na Maggie, která pouze pokrčila rameny a vyhnula se mému pohledu. Já jsem byla tou, která nás sem zatáhla; ona nebude tou, která nás odsud dostane.

„Tak, zlato,“ řekla Madame a konečně si vyndala cigaretu z pusy. „Jaké je tvoje přání?“

Jaké je moje *přání*? Nečekala jsem, že na mě zásadní otázku vybafne spatra. Myslela jsem, že tomu bude předcházet nějaký úvod, že si bude třeba nějaký čas prohlížet moji ruku, míchat tarotové karty nebo něco podobného.

„No,“ snažila jsem se získat čas, „a to mám pouze jedno?“

Madame Aurora pokrčila rameny: „Můžeš jich mít, kolik chceš, když vysolíš 25 dolarů za kus.“

Ale to není fér. Všichni přece vědí, že si můžete přát jen jedno přání.

Opět jsem se snažila zachytit Maggiin pohled. Znovu se podívala tvrdošijně stranou. Zavřela jsem oči a snažila jsem se soustředit.

Co si přeji víc než cokoli jiného? Aby se moje dcera Diana vrátila z Afriky? To každopádně, ale ona měla v každém případě naplánováno vrátit se do měsíce domů, takže to by bylo docela promrhané přání.

Najít si práci? Jasně. Byla jsem tak rozhodnutá se sama uživit, že jsem si před odchodem svého manžela vyjednala výhradní právo na dům namísto dlouhodobého manželského výživného. Poté jsem strávila půl roku sebeponižováním při pohovorech

v různých nakladatelstvích. Nikdo očividně nechtěl přijmout čtyřiačtyřicetiletou ženu, která byla za celý svůj život zaměstnaná přesně čtyři měsíce, předtím než se z ní stala manželka a matka na plný úvazek. Snažila jsem se jim vysvětlit, že jsem uplynulých dvacet let zasvětila četbě čehokoli, co mi padlo pod ruku, a že vím lépe než kdokoli jiný, co takové ženy ze satelitu ve středních letech v literárních kroužcích – tedy ženy jako já, které tvořily cílovou skupinu čtenářek – chtějí číst.

Ale mé zkušenosti v literárních vodách nikoho nezajímaly. Zdálo se, že jedině, co vidí, je hospodyňka ve středních letech se starodávným diplomem z anglické filologie a životopisem vyplněným takovými perlami jako přisedící na dětském knižním veletrhu pořádaném na základní škole mé dcery. Na pozici redaktorky jsem neměla dostatek zkušeností, a přestože jsem jim tvrdila, že bych se ráda spokojila s prací asistentky, tak u nejnižších pozic jsem pro ně vůbec nepřipadala v úvahu. Nikdo mi to sice výslovně neřekl, ale mysleli si, že jsem na to příliš stará.

„Chci být mladší,“ přála jsem si.

Podle výrazů na obličejích Madame Aurory a Maggie jsem to musela říct nahlas.

Madame vybuchla smíchy.

„A proč chceš být mladší?“ zeptala se. „Všechny ty starosti, koho si vezmeš nebo čím budeš. To za to přece nestojí.“

Maggie se do toho vložila: „Chceš snad zpátky do vši té nejistoty? Teď, když máš konečně šanci začít normálně žít?“

Nemohla jsem uvěřit tomu, že se proti mě spikly. „Jen jsem myslela, že kdybych byla mladší, udělala bych spoustu věcí jinak,“ snažila jsem se jim vysvětlit. „Víc bych se zamyslela nad tím, co opravdu chci, brala bych vážně svou kariéru...“

Ale Maggie jen kroutila hlavou. „Jsi tím, kým jsi, Alice,“ řekla. „Znám tě od šesti let a už tehdy pro tebe byli všichni ostatní důležitější než ty sama. Než jsi šla do divadla, musela ses ujistit, že mají tví plyšáci pohodlně ustláno. Když jsme byli v prváku na střední a každý se snažil vypadat co nejvíc cool, tak ty jsi před sebou postřkovala tu postiženou holku na vozíčku. A od té doby, co máš Dianu, se staráš víc o ni než o cokoli jiného.“

Musela jsem uznat, že měla pravdu. Je pravda, že svou práci v Gentility Press jsem opustila proto, že jsem musela, protože jsem začala krvácet a o miminko tak téměř přišla. Ale poté, co se Diana narodila, jsem zůstala doma, protože jsem chtěla. A pak, jak rostla, jsem si říkala, že už nazpět do práce nemůžu, protože jsem čekala, že bych mohla každou chvíli znovu otěhotnět. Pravda však byla taková, že Diana byla to jediné, co jsem v životě potřebovala.

A teď bych to chtěla změnit? Přála jsem si vrátit vše zpět, dát Dianu do školky, stát se pracující matkou, nebo dokonce Dianu vůbec nemít?

Jenom pomyslení na to mnou otrásl, jako kdyby mohl pouhý stín této myšlenky proklít mou dceru, mé mateřství, tu nejdůležitější věc v mém životě. Nikdy bych si nepřála popřít její existenci, vymazat byt jen jediný moment, který jsem s ní strávila.

Ale co já? Copak mě mé dítě zbavilo práva užívat si života po svém? Jediný důvod, proč jsem si přála změnit svou minulost, byl ten, že by se tím řetězově změnila i má přítomnost: byla bych trůfalejší, drzejší, schopná popadnout příležitost za pačesy a přizpůsobit ji obrazu svému.

„Tak co to bude?“ ozvala se Madame Aurora.

„Chci být statečnější,“ rozhodla jsem se. „A možná, kdyby se dalo něco udělat s mou celulitidou...“

Maggie zvedla oči v sloup a vstala.

„Tohle je směšné,“ prohlásila a chytla mě za ruku. „Alice, jdemě. Odcházíme.“

„Ale já jsem ještě neřekla své přání,“ namítla jsem.

„A já jsem ještě nedostala své peníze,“ poznamenala Madame Aurora.

„Tak to je blbý,“ odpověděla Maggie. „Padáme.“

Teď šla Maggie opravdu rychle. Zkoušela jsem ji požádat, aby zpomalila, ale místo aby mě poslechla, štrádovala si to dál a ode mě očekávala, že ji budu stíhat. Nakonec jsem se úplně zastavila, takže se musela vrátit a zeptat se, co se děje.

„Dej mi svoje boty,“ prohlásila jsem.

Vypadala zmateně.

„Pokud ode mě chceš, abych šla tak daleko a tímhle tempem, tak si se mnou budeš muset vyměnit boty.“

Maggie se podívala na mé nohy a bouřlivě se rozesmála.

„Ty potřebuješ pomoc víc, než jsem si myslela,“ pronesla.

„O čem to mluvíš?“

„Uvidíš,“ odpověděla, zatímco si rozvazovala své zelené boty.

„Kam to jdeme?“ Vždy jsem Maggie coby svému průvodci po New Yorku naprosto důvěřovala a už jako malá holčička jsem ji všude slepě následovala. Vybavila jsem si, že říkala, že půjdeme dnes večer do báječné nové restaurace. Ale teď, když jsem měla chvíli se kolem sebe rozhlédnout, zatímco jsem si zavazovala Maggiiny boty a prohlížela si nízké cihlové budovy v ne zrovna atraktivní čtvrti, začala jsem být zvědavá.

„Jdeme ke mně domů,“ odvětila.

„Proč?“

„Uvidíš.“

Dokonce i v podpatcích chodila rychleji než já, ale alespoň už mě tak nebolely nohy. A jakmile jsme vylezly ze „Země nikoho“, která stále ještě oddělovala Italskou čtvrt' od čtvrti, kde bydlela Maggie, ulevilo se mi. Bloky kolem jejího domu dříve vypadaly úděsně, ale v posledních pár letech se situace podstatně zlepšila. Dnes večer byly ulice plné lidí a všechny ty moderní restaurace a bary kolem nás byly úplně nacpané. Já bych se spokojila s jakým-koli místem – uvědomila jsem si, že už mi pěkně kručí v břiše –, ale Maggie byla neústupná.

„Půjdeme se najíst potom,“ řekla.

„Po čem?“

Záhadně se usmála a zopakovala odpověď, která se pomalu stávala její mantrou: „Uvidíš.“

Do Maggiina ateliéru to bylo pět pater po schodech, které pro mě vždy byly nesmírným utrpením, ale tentokrát jsem po nich vyskákala překvapivě zlehka – nejspíš se začaly projevovat účinky cvičení na trenážéru. Vždy jsem byla zapříisáhlý pecivál, ale události posledního roku mě přiměly cvičit, protože to byla jediná věc, po které jsem se cítila dobře. Do té doby jsem neustále držela nějaké diety a najednou jsem zjistila, že kila ubývají, aniž bych se nějak zvlášť snažila – pokud nepočítám každodenní hodinku, maximálně dvě cvičení. Dokonce už mi začaly nabíhat i svaly, jaké člověk získá jenom cvičením v posilovně, ale já i přesto preferovala orbitrek.

Jako typického obyvatele satelitů, kde je obchod Pottery Barn považován za vrchol vybavení obývacího, mě Maggiin ateliér vždycy trošku zaskočí. Je to jeden velikánský prostor, který zabírá celé horní patro budovy, s okny na všech čtyřech světových stranách

a zářivě červeným hedvábným stanem tyčícím se uprostřed tohoto nedozírného prostoru, který představuje šatník. Jediným nábytkem je obří postel s kovovým rámem, také tmavě červená, a zdobená purpurová *chaise longue* potažená sametem, která poskytuje jediné místo k sezení v celém bytě, pokud tedy nepočítáte barvou pocákanou dřevěnou podlahu. Což já nepočítám.

„OK,“ prohlásila Maggie poté, co za námi zabezpečila dveře třemi zástrčkami. „Pojďme si tě trochu prohlédnout.“

Byla jsem příliš rozptýlená všemi těmi zvláštními předměty v ateliéru, že jsem nedokázala zůstat na jednom místě. Všechny ty její výtvořky, ty téměř třímetrové ženy z drátů a s obrovskými ňadry, které musely mít tak košíček velikosti Z, a tylovou sukni, která byla tak nabíraná a nafouknutá jako třešňové stromy v plném květu, byly nastrkané v jednom koutě a dřepěly si tam jako nějaké spoluvězenkyně ve věznici uměleckých děl. Teď obsadil výhradní místo na Maggiině pracovní ploše betonový kvádr velikosti ledničky.

„Co to proboha je?“ zeptala jsem se.

„Zkousím teď něco nového,“ odpověděla vesele Maggie. „Tak šup, svlékni si kabát, chci vidět, co máš na sobě.“

Konečně jsem si uvědomila, co říká. Jestli měla Maggie v plánu kontrolovat mé oblečení, to nikdy nevěstilo nic dobrého. Už od té doby, co jsme byly schopné se samy obléct, se mě neustále snažila nějak předělat, čemuž jsem statečně odolávala. Nechápejte to špatně, Maggie měla skvělý styl, ale skvělý pro ni, ne pro mě. Vlasy jí začaly šedivět hned po dvacítce a každý rok vypadaly o trochu kratší a rozčuchanější. Teď jí trčely chomáče vlasů na hlavě všemi směry. Čím víc její kštice připomínala chlapa, tím ženštější, zdobenější a početnější byly její náušnice, o čemž dnes

svědčily dlouhé visací šperky posázené zelenými kamínky. Maggie se stíhlou postavou samá ruka, samá noha vypadala stále, jako by jí bylo osmnáct, zároveň však v sobě skrývala duši francouzské dámy. Měla talent nakombinovat ty nejzvláštnější kusy oblečení, které jí jako celek neuvěřitelně slušely – dnes to byly oprané džíny, které měla už od střední školy, se starodávnou smetanově bílou hedvábnou košilí a dlouhým šedozeleným sametovým šátkem, který měla efektně obtočený kolem krku –, za každé příležitosti vypadala prostě neodolatelně.

Chodila kolem mě, mnula si bradu a potřásala hlavou. Nakonec natáhla ruku a uchopila plandavý béžový svetr, který jsem měla na sobě.

„Kde jsi k tomuhle přišla?“ zeptala se.

„Ten byl Garyho,“ přiznala jsem. Jeden z mnoha kousků v jeho šatníku, které mi zanechal, když mě přesně před rokem opustil kvůli své dentální hygienistce. A já to oblečení samozřejmě nevyhodila, protože jsem pořád v koutku duše doufala, že se vrátí zpátky. A nechala jsem si ho i poté, co už jsem doufat přestala, protože i nadále platil hypotéku za dům, v němž jsme já i jeho oblečení žili vždy pohromadě.

„Takový hadr,“ prohlásila Maggie. „A co ta sukně?“

S výběrem sukně jsem náhodou byla docela spokojená. Měla stejný béžový odstín jako svetr, byla boková a končila těsně nad koleny a rozhodně jsem v ní vypadala víc sexy než v plátěných kalhotách a teplákách, které jsem nosila posledních dvacet let.

„Ta je Diany,“ oznámila jsem jí pyšně. „Nemohla jsem uvěřit tomu, že jsem ji oblékla.“

„Jasně žes ji oblékla!“ vykřikla Maggie. „Vždyť jsi jak párátko! Pojď sem.“